

תנו רבנן: הגולני ומלי רברבית שהחיזו – אין מקבלין מהן,

והמקבל מהן – אין רוח חכמים נוחה הימנו.

אמר רבי יותנן: ביום רבי נשנית משנה זו, דתניא:

מעשה באדם אחד שבקש לעשות תשובה,

אמרה לו אשתו: ריקה, אם אתה עושה תשובה, אפילו אבנט
אינו שלך!

ונמנע ולא עשה תשובה.

באותה שעה אמרו: הגולני ומלי רבריות שהחיזו – אין
מקבלין מהם, והמקבל מהם – אין רוח חכמים נוחה הימנו.

אנו ל' 67

דריש [שודר] ר' חנינא בר פפא: אותו מלאך הממונה על הארץ לילה שמנו, ונוטל טפה
ומעמידה לפני הקב"ה, ואומר לפניו: "יריבנו של עולם, טפה זו מה תהא עליה? גבר או חלש,
חכם או טיש, עשיר או עני?" ואילו רשות או צדיק לא קאמר נלא שאלו, כד'r חנינא נכפי שרש רבי
חנינא; דאמר רבי חנינא: הכל בידי שמי – חוץ מידאת שמי. (רבנן ל' 67)

עלות ראייה א עמי ג: "נשמה המיוחדת שלי", כולם: צורתה הפרטית, היא מיוחדת בחטאמה למחות
העצמית של האדם, המיוחדת באישיות מיוחדה. ואעיפ' שאין בכך האדם להכיר את האופי הפרטני של הנשמה, שהיא
רוחנית נצלה, עד שאין אנו מכירים כי אם את מציאותה ולא את פרטיה גוניה, מכל מקום זאת אנו יודעים ברורה, שכן
שם היא בעלת אופי מיוחד. לכן בצדק קורא האדם, בעת הרגשא את תיו במילואם בהקיצה, ובזיהו שנשמתה די פארה
בקרכו: שהיא נשמהו הפרטית המיוחדת לו".

עין איך ברכות א פיסקו'מו עמוד 81: "אלهي עד שלא נצرتاي אייניכדא
עכשו נצרטاي כאילו לא נצרטاي. לפני יצירתי, זואי כל אותו הזמן תבלתי מוגבל שימושים עד יצירתי לא היה דבר
בעולם שהיה צריך לי, שם היתי חסר לאיזה תכלית והשלמה, היתי נוצר. זכון שלא נצרטاي עד אותו הזמן, הואאות
שלא היתי כדי עד אז לחבראות, ולא היה בי צורך כי אם לעת בזאת שנבראותי, מפני שהגיעה השעה שאני צריך
לעשה [איזה דבר] להשלמת המציאות

אורות התורה יא ב: "האדם הישר צריך להאמין בחיו. כלומר שיאמין בחיי עצמו והרגשותיו ההולכות בדרך ישירה
מי... נפשו, שהם טובים וישראלים וש הם מולייכים בדרך ישירה. התורה צרכיה שתהייה לך לרגליך, שעלה ידה יראה לך
המקומות ששם הטעות עלולה, שלפעמים ותגע הנפש בתהו לא דרך. אבל המועד התמידי צריך להיות הבטחות הנכשו
כאיש היהודי מתחייב להאמין, שנשמה אלהית שרויה בקרבו, שעצמותו יכולה היא אחת מנותן התורה...".

עין אינה שבת א עמי 15 פס' כ: "השכל נעשה באדם כדי לנחל את כל מעשיו וגם את כל רגשותיו הטבעיים. אולי הדבר
זה ראוי להיות תמיד למורה דרך לאדם, כי לא טוב הוא להרחיב כי' את שלטון השכל עד שיפריע את הרגשות הטבעיים
מהמלחכם... כי אם את כל הנטיות הטבעיות שבՁת, בגוף ובנפשו, ראוי לשומרן בתקפו וברירותו לפתח ולשלבון.
אלא שעל גביהם צריך שייהית השכל עומד ומנוחן, אבל לא יכנס בגביהם לחבל אותן ולהמעיט צורתן. כי המצויאות אין
תגונתה, ובפי הערץ שהשכל יחפש לרבות בהן להתרידין, יתגברו הן בשטרף עז וימרו בנהגת השכל, המזאגת...

... ובכך הבהיר הקשים שבנפש, הקנא, הבעס, ומכל שכן הגבורה והגאות, הם הוכנו לעצם זה להזעם
בנפש גזילה. אמונת לפי מידת גודלות הבהיר הנפשיים אידיכת צורות השכל להיות עוז שעופת וגוזלה עלייה, (מען עט...
כח להנהייה הבהיר החזקים כל אחד על אחד על מכוון... אמונת הנטיות הרעות, התאותות השפלות, שייחיו לעפמים לייזוד לחיים
פרטיטים של האדם השפל, הן ינדפו כעשן, ולא יקחו מקום בסדר המציאות והונגהו. כי סוף הרע לכלות, והטוב יתקיים
עמדו לעד, "יבש חזיר נבל צץ ודבר אלהינו יקום לעולמים"... והנה כך היא מדתו של הקב"ה בברואינו, הוא צדקן את כל
זכחותו בשפע רב לפי ערך כת המקובל, כל הבהיר הטוביים והרייעים שהם ג'כ' טובים כשיתוקנו ויהיו לשימושו הבלתי
המושיע, ואין זה ממדת ההנהייה האליה לסתוך בchein רועים ולמעט דמותם, כדי שלא יהיה צורך להתגבר על הרע
לעוסק במערכה של תיקון מצדדים, שכפי מיעוט הבהירות וחילשותם כן מתמעטות מתנת החיים והטוב הגנו בהם ואמון
העשויות על ידם... אמונת המזרות הקשות לא יכולו להיות חסרות מאמנה גודלת של וorbit פעילות, אבל צריכת על
זוקקות עד שיויגלו להיות נגינות לשכל ומנוגנות על ידו, אז תבנהו לנעהודה".

... א' ש: גודלה תשובה, שזדונות נעשות לו כשוגנות, שנאמר "שובה ישראל עד ד' אלהיך כי כשלת בעונך". הוא ענן מזיד הוא, וקא קרי ליה מכשול נשרוי שען היא עבירה שעשתה בזדון והכתב קורא לה רק מכשול. איני? [באמת! האט הזדונות נהפכת לשוגנות בלבד!] וזה אמר [זהרי אמר] ביש לך ש: גודלה תשובה שזדונות נעשות לו ככויות, שנאמר "ובשוב רשות מרשותו ועשה משפט וצדקה עליהם (חיה) [הוא] יחי; לא קשי; כאן - מהאהבה, כאן - מיראה²⁸.

בא וראה כוח התשובה מר' שמעון בן לקיש שהיה הוא ושני רעיו גוזלים וחומסים כל אשר עבר עליהם בדרך. מה עשה הניח לשני רעיו שודדים בהרים ושב לאלהי אביו בכל לבו בזעם ובתפללה. והוא משכים ומעיב לפאי הקב"ה והוא עסוק בתורה כל ימי ובמתנות עליות, ולא שב אל מעשייו העריים עוד, ונרצית תשובתו. וביום שמתו שני רעיו השודדים בהרים²⁹, ומתנו לר' שמעון בן לקיש חלק החיים, ולשני רעיו בשאל תחתiot³⁰.

ימא חד היה קא טהי ר' יוחנן בירדן חזיה ריש לקיש ושומר לירדן אבתריה. אמר לו חילך לאורייתא. אמר לו: שופך לנשי. אמר לו: אי הדות בר' והיבנה לך אחותי דשפירא מטה. קבל עלייה. בעי למיהדר לאתמי מאניה ולא מצי הדר³¹.

(תרגום: יומ אחד שהה ר' יוחנן בירדן ראותו ריש לקיש וחצה את הירדן אחריו. אמר לו ר' יוחנן: כוחך יפה לתורה! ענה לו ריש לקיש: יופיך ראוי לנשיים! אמר ר' יוחנן: אם ייחזרך בן אונן לך את אחותי שהוא יפה ממש. קיבל עליו ריש לקיש. רצה לחזור ולהביא את קבנין ולא היה לו כוח לחזור.)

ר' אבבו וריש לקיש נכנסו לאוთה מדינה של קיסרין. אמר לו ר' אבבו לריש לקיש: מה לנו שנכנסו למדינה של מחרפים ומגדיפים! ירד ריש לקיש מעל חמוץ, נס חול. וונן לטען פן. אמר לו: זה מהווים אמר לו: אין הקב"ה רוצהبني שאמר זילטוריא על יישראל³².

אמור ריש לקיש: פושעי ישראל אין אוור גהינט שליטה בהם, קל וחומר מזבח הזהב. ומה מזבח הזהב שאין עליו אלא כעבי דינר זהב עמד כמה שנים ולא שלטה בו האור, פושעי ישראל שמלאים מצות כרימון על אהבת כמה וכמה³³.

(ר' יוחנן אמר: במבעל (ביום הכהנים ואינו מנאמין בכפרתו)... אין יום הכהנים מכפר... וריש לקיש סבר: מבעל נמי מכפר עלייה يوم הכהניריט³⁴.)

אמור רב' שמעון בן לקיש: אין גהינט לעתיד לבא, אלא הקוזש ברוך הוא מוצא גהינט מרתיקה ומקדיר, רשיים ניזוני בה וצדיקים מתרפאין בה; רשיים ניזוני בה כי הנה הימים בא בורע כתנור והיו כל זדים וכל עשה רשעה קש ולחט אונם אמר הי צבאות אשר לא יעוז להם שורש וענף³⁵. לא שורש בעלים והזקן אמר; הצדיקים מתרפאין בה, דכתיב: ורוחה لكم יראי שמי משך זקקה ומורת גורו; ולא עוד, אלא שמתעדין בה, שתאמור: ויצאתם ופשתם כעגל מרכבק³⁶.

אמור ר' שמעון בן לקיש: לעולם ירגע אדם יציר הטוב על יציר הרע, שנאמר רגנו ואל תחתאו. אם נצחו - מוטב, ואם לאו - יעסוק בתורה, שאמור: אמרו בלבבכם; אם נצחו - מוטב, ואם לאו - יקרא קריאות שמע, שנאמר: על משכבותם; אם נצחו - מוטב, ואם לאו - יוכלו לו יום המיתה, שנאמר: ודומו סלה³⁷.